

[Albertsen.]

lerne på dette ømtålige felt stadig er udtalte: en skæv fordeling og placering m. v. Det påvirker bl. a., at vi ikke ved nærværende lovforslag kan flytte åndssvageforsorgen ud i sammenhæng med bistandsloven. Dertil må nok føjes, at det ville også administrativt være en opgave, som amterne nok ikke for nærværende kan påtage sig.

Omvendt vil jeg gerne understrege, at de refusionsregler, som vi nu har, gerne skulle resultere i, at sigtet i bistandsloven, det forebyggende og revaliderende, sikres. Der kan ikke blive tale om, at det kan betale sig rent lokalt at lave dyre sociale faciliteter fremfor at præstere omsorg og samfunds-fremmende foranstaltninger.

Hvad forholdet til borgerne angår, vil den administrative forenkling betyde, at borgeren uanset sine ønsker, behov, handicap m. v. fremtidig kun skal henvende sig ét sted, nemlig på det lokale socialkontor. Betjening og behandling skal fremtidig foregå via socialkontoret og i samklang med dette. Konsekvensen heraf bliver nedlæggelse af børne- og ungdomsværnene samt ophør af revalideringscentre og mødrehjælpen som selvstændige institutioner.

Disse afgørende ændringer vil nok skabe overgangsproblemer og vanskeligheder for nogle klienter og medarbejdere. Forudsætningen for, at behovs- og helhedsbetragtningen virkelig kan realiseres, er, at der er tale om intimt samarbejde mellem alle involverede instanser og de enkelte implicerede medarbejdere.

Lad mig i disse sparetider indskyde den betragtning: hvis vi skal realisere progressiv og trivselspræget socialpolitik i dette land — og det er det, vi vil — forudsætter det dygtige, velkvalificerede medarbejdere i det nødvendige omfang. Væksten i antallet af offentligt ansatte skyldes i aldeles overvældende grad det øgede antal institutionsmedarbejdere, altså på hospitaler m. v. Det er ikke så meget i selve administrationen, hos sagsbehandlere eller i de koordinerende instanser, at antallet af medarbejdere øges. Vi må over for dem, der her kommer ind i billedet, appellere om fortsat engagement og aktivt medarbejderskab til at løse de mere krævende arbejdsopgaver, der nu bliver lagt ud til dem. Der er allerede præsteret betydeligt arbejde på dette felt for at forberede

medarbejderne, og jeg håber, at denne linje vil fortsætte, således at loven vil få en god indkøring.

Imidlertid må man nok i lyset af den ændrede status for mødrehjælpen og revalideringen huske, at deres inkorporering i det kommunale regie vil betyde en styrkelse af mandskabet dér, og der vil blive trukket store vekslers på evnerne til samarbejde og koordinering, men igennem supplerende uddannelser og omskoling m. v. vil der forhåbentlig kunne findes løsninger på spørgsmålet om hele betjenings- og behandlingsproceduren.

Kommissionens betænkning om de sociale uddannelser er just kommet. Den har været ventet længe, nu er den her, og ministeren vil her få en betydelig opgave med prioritering og med at skaffe udveje til at realisere kravene om de rette uddannelser i hele den sociale sektor.

Ud over de øgede krav til socialmedarbejdere om behandlingstalent, samarbejdsevner og øget viden er forudsætningen for at opnå de rette virkninger også, at borgeren kender sine rettigheder og sine muligheder og dermed også selv kan bidrage til at finde løsningerne. Dette klares kun igennem en ganske kraftig indsats for at fortælle den enkelte borger om mulighederne for at opnå den trivsel og tryghed, som det danske samfund er rigt nok til at praktisere, og som bl. a. bistandsloven gerne skulle kunne befordre.

Lad nu ingen opfatte disse bemærkninger, som om vi nu skal gøre alle borgere til klienter på socialkontoret. Herom er der ikke tale. Men borgeren i det danske samfund bør kunne føle sig tryk og helst kunne trives. Hvor problemer opstår og tilbageslag konstateres, må fællesskabet træde til. Der må nok ofres betydelige beløb for at få denne lovgivning populariseret på en sådan måde, at folk er klare over deres muligheder og deres rettigheder.

Der vil nok være dem, der vil spørge — ikke mindst i disse måneder — om vi overhovedet har råd til denne reform. Lad os her bemærke, at socialministeren i fremsættelsestalen med hensyn til merudgifterne skønner, at der er tale om en samlet merudgift for kommuner og stat på ca. 40-50 mill. kr. Merudgiften var oprindelig anslået til det dobbelte beløb af socialreformkommissio-